

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **J. K.**, proti žalovaným: **1) Krajský soud v Ústí nad Labem**, se sídlem Národního odboje 1274/26, Ústí nad Labem, **2) Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 4. 7. 2024, č. j. Si 163/2024-20, a rozhodnutí žalovaného 2) ze dne 28. 5. 2024, č. j. MSP-419/2024-OSV-OSV/2, o návrhu žalobce na přikázání věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 141 A 17/2024 jinému krajskému soudu,

t a k t o :

- I. Soudci specializovaného úseku správního soudnictví Krajského soudu v Ústí nad Labem **nejsou vyloučeni** z projednávání a rozhodování věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 141 A 17/2024.
- II. Věc vedená u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 141 A 17/2024 **se nepřikazuje** jinému soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce žádal Krajský soud v Ústí nad Labem o poskytnutí několika soudních rozhodnutí postupem podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „informační zákon“). Žalobou podanou u věcně a místně příslušného Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále také „žalovaný“) žalobce brojí proti výše označenému rozhodnutí, kterým jej žalovaný podle § 17 informačního zákona vyzval k úhradě nákladů spojených s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací. Současně napadá shora označené rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti, které rozhodnutí žalovaného potvrdilo. Žalobce s odkazem na to, že Krajský soud v Ústí nad Labem byl současně povinným subjektem, navrhl, že o žalobě by měl rozhodovat Krajský soud v Praze.

[2] Toto vyjádření žalobce Krajský soud v Ústí nad Labem vyhodnotil jako námitku podjatosti *sui generis*, soudci správního úseku proto připojili své vyjádření k námitce podjatosti. Ve vyjádření uvedli, že nemají žádný poměr k věci samé ani k žalobci. Jsou přesvědčeni, že skutečnost, že jsou soudci soudu, jenž je v daném řízení žalovaným, nezakládá sama o sobě zákonný důvod jejich vyloučení z projednávání a rozhodování

v žalobcově věci. Nejsou tak dány předpoklady pro postup podle § 9 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

[3] Krajský soud v Ústí nad Labem následně předložil Nejvyššímu správnímu soudu spis, aby podle § 9 odst. 1 a 2 s. ř. s. o žalobcově návrhu na přikázání věci jinému soudu rozhodl.

II. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud neshledal návrh žalobce na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

[5] Ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. stanoví, že *„[s]oudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.“*

[6] Nejvyšší správní soud neshledal žádné okolnosti, pro něž by měli být soudci podle § 8 odst. 1 s. ř. s. vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci. Žádné konkrétní důvody pro jejich vyloučení neuvedl ani žalobce.

[7] Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. *„Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát.“* Podle odst. 2 téhož ustanovení *„může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.“*

[8] Žalobce za jediný důvod, pro nějž by měla být věc přikázána jinému než místně příslušnému soudu, označil to, že Krajský soud v Ústí nad Labem byl v téže věci současně povinným subjektem. Pouhý odkaz na tuto skutečnost nicméně nemůže postačovat k automatickému vyloučení všech soudců Krajského soudu v Ústí nad Labem z projednávání a rozhodování ve věci.

[9] Napadené rozhodnutí vydala administrativní asistentka předsedkyně Krajského soudu v Ústí nad Labem, tedy pověřený orgán v zastoupení orgánu státní správy soudu. Jak přitom shrnul rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v bodě 46 svého usnesení ze dne 26. 3. 2020, č. j. Nad 8/2019-65, č. 4062/2020 Sb. NSS, *„k vyloučení všech soudců krajského soudu z důvodu ‚systémové‘ podjatosti nestačí, že žalovaným správním orgánem je předseda (případně místopředseda) krajského soudu, respektive soudní funkcionář ve věci rozhodoval v prvním stupni správního řízení [...]. Tyto skutečnosti pouze signalizují riziko systémové podjatosti. Aby však určitý soudní případ založil důvody pro vyloučení všech soudců daného soudu pro systémovou podjatost, je třeba, aby k tomu přistoupily další okolnosti, které vyvolávají oprávněné (myslitelné) pochybnosti o nepodjatosti všech soudců správního soudu na základě samotné povahy projednávané věci či z jiných vážných důvodů.“* Žalobce přitom netvrdí, že by zde byla jakákoli další okolnost svědčící o „systémové“ podjatosti krajského soudu (srov. bod 47 citovaného usnesení rozšířeného senátu).

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný důvod pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu, sám žalobce jej ostatně ani neuvedl. Podmínky pro delegaci podle § 9 odst. 1 ani odst. 2 s. ř. s. tedy nejsou dány. Nejvyšší správní soud proto žalobcovu návrhu nevyhověl.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2024

Eva Šonková
předsedkyně senátu